

بررسی پایداری معماری بومی خانه‌های تهران و سنندج در دوره قاجار

مهناز رضائی^{۱*}، ارمیا قادری^۲

۱- دانشجوی دکتری معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، تهران، mahnaz.rezaei111@yahoo.com

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران شمال، پست الکترونیکی: armia@email.com

چکیده

محیط طبیعی یکی از مهم‌ترین پدیده‌های موثر در چگونگی شکل‌گیری ساختار معماری بومی و سنتی بوده است. فناوری‌های محدود گذشته سبب می‌شد که در طراحی و ساخت خانه‌ها بیشترین ملاحظات اقلیمی صورت گیرد. در پژوهش حاضر سعی بر آن است تا با شناخت ویژگی‌های بومی معماری خانه‌های تهران و سنندج، که توانایی پاسخگویی به شرایط زیست با کمترین نیاز به سوخت فسیلی، چگونگی ابعاد کمی و کیفی عناصر بومی معماری مورد بررسی قرار گیرد. تا بتوان با شناخت ویژگی‌های معماری بومی این مناطق، معماری نوین را به شیوه‌ای نو ترسیم نمود. با این هدف تحقیق حاضر با روش توصیفی-تحلیلی و قیاسی به روش کتابخانه‌ای و برداشت میدانی شکل گرفته است. نتایج حاصل از پژوهش در این مقاله که نمونه‌های موردی خانه‌های بومی تهران و خانه‌های سنندج در دوره قاجار را مورد بررسی قرار داده است نشان می‌دهد که با توجه به ضوابط طراحی بیان شده خانه‌ها با اقلیم این منطقه تا حدودی زیادی دارای هماهنگی لازم بوده‌اند. در انتها نیز اصولی که قابلیت تعمیم‌پذیری به معماری معاصر امروز را دارند، به عنوان ارزش‌های تکرارپذیر معماری بومی مورد توجه قرار گرفته‌اند.

واژه‌های کلیدی: پایداری، معماری بومی، خانه‌های تهران، خانه‌های سنندج